

Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Hočem Vam pojasniti, kako in kaj. Moj največji prijatelj je — »Zvonček«. Oh, ko bi vsaj vsak teden izhajal! Najbolj me razveseljuje Vaš kотиček, potem pa povest o »Zlatu«. Moj oče je učitelj na Vodah. Mati pa je upraviteljica pošte. Jaz hodim k društvu Sokol. Ponosen sem, da me je oče že kot šestletnega dečka poslal k Sokolom. Jako rad te lovadam. Imam več sokolskih bratov in sester. Živim v goratih Trbovljah. Tretji največji kraj v Sloveniji so Trbovlje. Mejniki Trbovelj so: gorati Kum, solčna Sv. Planina in gozdnata Mrzlica. V Trbovljah imamo tudi premogokop. Za enkrat dovolj, drugič več. Imam tudi brata Ljuba. Prosim, ako denete tudi moje pismo v svoj kottiček.

Z odličnim spoštovanjem
Vaš

Savo Tori.

Odgovor:

Ljubi Savo!

Vidim, da Ti dela poleg »Zvončka« največ veselja telovadba pri Sokolu. Junaški bratec moj Savo, le dobro in zvesto se drži te poti, ki Te vodi v življenje našega naroda, da mu boš vdan in deloljuben sin do konca svojih dni! Zdravo!

SOLNČEK BI BILA RADA...

Jako bi bila hvaležna ljubemu Bogu, ko bi smela biti eno leto solnce. Če bi bila solnček, bi bila živahna, a do siromakov usmiljena. Kadar bi se bogatin odpravljal na izlet, bi mu nagajala, tudi zlobneža dežja bi pozvala na pomoč. Nekaj časa bi sijala, potem bi pa prosila, naj sedaj on

odloča o usodi. Moji žarki in vetrovi bi se igrali »slepe miši« in se lovili po nebu. Zaspance in lenuhe, ki spe čez deveto uro, bi tako dražila, da bi morali vstati, čeprav ne bi hoteli. Sijala bi tudi v božji hram k ljubljenu Bogu, ki prebiva v tabernaklju vedno sam.

Kadar bi pa videla, da moja ljuba mamica trpi kjersibodi, bi splavala k njej in bi jo božala s svojimi žarki, da bi ji ne bilo tako hudo, ko toliko trpi in dela zame.

Prisijala bi tudi v izbo ubožcev in njihov otrok, ki sede okolo mrzle peči. Ubožci so vsi tako otrpli in se pritiskajo drug k drugemu, da jim je bolj toplo. Sijala in prikpekala bi tako, da jih ne bi popolnoma nič zeblo. Svoje žarke bi pošiljala tudi k bolnikom, ki so v zatohlih izbicah, do katerih ne more solnce prisijati. Bolniki si žele solnce in mnoge bi ozdravila s svojo voljo.

Razveseljevala bi tudi zaslužnjene brate. Tolažila bi jih z vestjo, da se bodo tudi oni nekdanj veselili z nami!

Zofka Kolenčeva,

učenka V. a razreda I. dekl. ošn. šole v
Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Zofka!

Lepo nam odkrivaš svoje misli, kaj bi vse storila, ako bi bila solnček. Dobro! A najbolje je to, kar nam poveš ob koncu: Da se bodo tudi oni nekdanj veselili z nami.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes se prvokrat oglašam pri Vas, ako ravno sem že sedmo leto naročnica na Vaš list. Jako mi ugajajo pripovedke, pesmi in uganke, ki jih rada čitam in nestrpno pričakujem vsakokrat »Zvončka«.

Doma sem iz Trbovelj, hodim v III. razred meščanske šole, moja učiteljica je gospodična Voršitzeva. Imam se mnogo učiti pa tudi pisati. Tudi gosli se učim igrati pri gospodu Korčetu. Moji prijateljci sta Ivanka Naglavova in Ada Režunova, ki sta tudi naročnici Vašega lista. Vedno se pogovarjamo o Vašem listu.

Prosim, sprejmite me v svoj kotiček in dovolite, da se še kaj oglasim.

Srčno Vas pozdravlja

Mima Mahkovčeva,
Trbovlje-Vode.

Odgovor:

Ljuba Mima!

Meščanske šole, ki so šole življenja, so trd oreh, kakor pravimo. V njih je mnogo dela in mnogo učenja, zato je treba veliko vztrajnosti, da premagaš vsa ta bremena. Potem pa, ko je delo in trud za Teboj, imaš poroštvo, da Te ne stare borba za življenje, ker si dovolj oborožena, da ostaneš zmagovalka povsod, kamor Te postavi poklic.

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Besedna uganka.

Priobčil Fr. Rojec.

Na svetu je nevidna breztelesna reč,
ki časih je koristna, večkrat pa odveč,
nadležna in škodljiva je ljudem.

Doma in znana je po svetu vsem
pod več imeni, a pri nas ima
imena razna po straneh neba.

Ta čudna reč nestalna je in brez snovi,
pa vendar v nekaterih krajih je tako
nasilna, da ogromno škodo naredi
in tudi tu pri nas pogostoma glasno
zaganja v vse stvari se in reči,
podira ene, druge dviga s tal
in tudi ti gotovo si se že
nad njeno drznostjo pritoževal...
Zdaj pa povej še splošno nje ime
kot jedro in namen uganke tel!

Vsem koticarjem želim vesele počitnice,
mnogo zabave in razvedrila in novih moči
za novo delo!

V slovo.

Z današnjim dnevom odlagam uredništvo »Zvončka«, ki sem ga pomagal s pokojnim ravnateljem Jakobom Dimnikom in s še živim ravnateljem v p. Luko Jelencem ustanoviti pred tridesetimi leti. Ves ta čas sem bil listu urednik, samo l. 1917., ko me je najbolj premetavala bojna vihra, me je nadomeščal šolski upravitelj in pisatelj Ivo Trošt.

Danes, ko se poslavljam od »Zvončka«, me navdaja zavest, da sem po svojih najboljših močeh in zmožnostih služil listu, ki si je pridobil širok krog prijateljev in sotrudnikov.

Odklanjam vsako priznavanje zaslug, ker sem storil samo svojo dolžnost. Pač pa se mi vidi potrebno, da poslušam glas svojega srca, ki izreka iskreno in toplo zahvalo vsakemu, kdorkoli me je v teh dolgih letih podpiral s sotrudništvom ali z razširjanjem lista.

Vsem neprijateljem svojim in »Zvončkovim« odpuščam vse, kar so zla storili ali nameravali storiti enemu ali drugemu, ki sva bila tako tesno spojena med seboj.

Ostanite zdravi, plemeniti, rodoljubni in požrtvovalni vsi! Zdravo!

Ljubljana, dne 12. junija 1929.

E. Gangl.

